

Hétfári Andrea

Májusi zsoltár

Levendulába bújik át az éjjel,
homoknyomokba lép az esti fény,
csak úgy a földre dobja szerte széjjel
szíromruháit áradó sövény –

ha van mennyország, biztosan te vagy
és akármelyik ujjad ívelése,
ha rám teríti még a mozdulat,
megállva fordul át a szív verése,

kibújni karjaidból – anyaméh
helyett is jární útkeresztjeid,
boltíved alatt mondok rég imát
ma szótlantul, és kérek, el ne hidd,
hogy nincsen benne minden földi jó
– szemérmesebben fölnyitott dió.

IMA

vagy Szon(ett)áta

add most a kezed, uram
pipacsot zenélek bele
figyeljük együtt, mit dobol
kettőnk lélegzete

gyökérből fonj rám koszorút
növényi inda a kotta
közös ritmusunk ütemét
basszusod oldja-bontja

nézd most tükörből hogyan
fest egymáson két kereszt
előjegyzésből epilógus
el ha már nem ereszt:
szünetként kongok majd benned
hangnemként írv hozzá – kegyelmet

Fecske Csaba

Hosszú éjszaka

véget ért a nyár
és vele gyerekkorom
belepenek a hullongó napok
akár a korom

holott virágba borul a meggyfa
az udvaron holott térdig ér a hó
sebet ejt az időn hirtelen
az elárvult cinkeszó

kiálló rozsdás szegen elnyűtt kabát
megüli por s veríték szaga
mindent fölfal a reménytelenül
hosszú éjszaka

Próbaúrás

A kertbe tétován merészkedő
tavasz szóra bírja az elevent,
előcsalja rejtekéből a tetszhalott
zene fájóan szép melódiáit, méltó
gazdát keres a vágynak,
föltárulkoznak lassan a rejtett
részletek, érzékeid szövetsége
ez az elmélyült figyelem,
próbaúrás az ismeretlen terepen.

Éjszaka tombol

Nem vagyok része semminek,
csak bizonytalan határa,
mint a fényt tükröző üveg
felületén a pára.

Kinéz belőlem a lélek,
mint kisgyerek a toronyból.
Ideje jött a sötétnek,
köröttem éjszaka tombol.

Koporsószőgek az égen
fölszikkasztó csillagok.
Érző hús, magamat élem,
bennem a mindenség vacog.

Hívogató

Ne félj tőlem, nem bánthatlak
léha vággyal, kopár szóval.
Mintha rólam szólna arcod,
két szép szemed vitrinében
megszelidül még a kő is.
Hidd el végre, itt a helyed,
a múltad is innen való,
hívásodra jön a tavasz,
minden rossz mellé kerül jó,
a jót tartsuk meg örökre.
Ketten voltunk, legyünk eggyé,
otthonos melege tűznek,
tőled senki el nem űzhet,
vagyunk értelme a létnek,
tőled *örömebb* nem érhet.

Oláh András

születésnap csacska fecskeségek

(ál-limerikék a 65 éves Fecske Csaba köszöntésére)

romkocsmában időzött Fecske
 ölében fáintos menyecske
 melle érett alma
 markában a halma
 s az máris cerkáját hegyezte

nagy bajban van mostan a csapos
 némelyik vendége kapatos
 avasi vitéznek
 fél korsó elég lesz
 Fecske úgy szereti ha habos

„barátom szolgáltass alibit
 megdugnám ma éjjel a Lidit
 az asszony féltékeny
 a helyzet képlékeny
 oldjuk meg valahogy a bibit”

rója az óvatos köröket
 ábrándos terveket szövöget
 de eltűnt a menyecske
 füstölög csak Fecske
 miként nyerjen most hát örömet

bánatosan magába roskad
 a sör is a szájába poshad
 kacsint hát Simonnak:
 „nem baj ha kidobnak
 még egy utolsó kört kihozhatsz”

négykézláb jut el a lépcsőig
 asszonya zsémbesen évődik
 vasárnap határnap
 a kocsmák bezárnak
 mi lesz kint vele így hétfőig

gubbaszt a küszöbön részegen
 mit akar hatvanöt évesen
 „Marika engedj be
 járok a kedvedbe” –
 esdekel bűnbánó-félszegen

mintha

nem bíztam soha sem magamban sem másban
vacogtam örökös hideglelős lázban
volt-álmaink kertjét benőtte a gaz
a hamisra mondták nékem hogy igaz

az utat amin szöktem befedte a hó
csak ne lettem volna oly nagyon mohó
arcod vékonyka üvegje megrepedt
elfogytak kezedből mind a fegyverek

cipelsz magaddal vonszolsz tovább mégis
mintha számodra én volnék a fétis
nincs érdemem sem éltem sem halálom
magamat benned sehogy sem találom

szökési kísérlet

minden éjszaka szökési kísérlet

falhoz simulva haladsz
mint a kúszónövények

összegyűrt cigarettásdoboz a múlt

s félrekezelt hiányos mondatok
vonják kérdőre a leszegett fejű emlékeket

Tamás Tímea

Vakondvilág

töredékek

Vadászat

melodramatikusan

a bőr határain túl
nincs élet
csak fagy
zúzmara
hideg
a lélek kószál kint [csak]
mint előőrs
mint hátvéd
szétnéz fut szalad
halad
de mindig visszatér
legalábbis ezt ígérte

nem lehet készülni
a napra
magamra
arra
amikor külön leszünk
mert nem tér meg egy
portyáról
nem lehet készülni arra
hogy magunk leszünk
magányosan
sértetten

nem lehet készülni
várni lehet
néha rettegni
magyarázni
hogy a személyes
a legtöbb
hogy a személyes
akár a vízen
úszkáló jégdarab
maga a tenger

nem lehet készülni
vacogni lehet
nézni zúzmara lepte
kezünket
a festék alatt fehéredő
hajunkat
remegve lesni
a lélek kifáradt portyáit
várni

a szürke
zúzmara lepte tájon
egyedül kószálni
remegő inakkal néha
megállni
és a hajtókat bevárni

***

tölteléksorok

hosszút írunk
rövidet kellene
tömöret
egysoros regényt
egyszavas verset
olyan ízlést keresünk
mit nem ismertek

nem találjuk
csak bámulunk
és kacarászunk

pedig csak 1 sor kellene
belevakulunk míg keressük
így csak a vakondlét marad
de a megváltás utáni világban
néha látunk még madarakat

***

Búcsú

hihetetlenül, egyszerűen

távolba vesző erdők
kékjét érzem
amikor Kékcsénél
megáll a vonat
minden mindennel összefügg
mondják
de a vaskos nagy gondolatokat
nálad hagytam

Kemecsénél már két kecske
eszi a nehezen zöldülő fűvet
ki vannak kötve tudják
a pórázt valahogy megszokták
az egyik hófehér
a másik szürke

tudom

nem fogsz már soha felébredteni
nem vagy királyfi
a mesékre nem itt kell várni
ez már Pátroha

titkosan

én tettelek kis ékszerdobozba
angyalszárnyként

kőként, kőöntvényként, koloncként
gyémántként

pedig menned kellene
nélküled nem halódom
nem élek
csak tűröm hidegét a télnek
fagynak
nézem, hogy mit adnak
ha adnak

lassan megkopik a fényed
egy ékszerdobozban
nem vidám az élet

személyesen, lilára festve

botlik a sor
és az álom
a te arcodat már nem látom

télen ha fújnak a havak
a szelek s a fáradt mezők
fázósan lassan takarót
húznak magukra

valahol a buckák között
felsejlik mégis
cickányok rágta szalmabábú
szomorú szeméből néz reánk
szakállad már a lassú elmúlás
rángatja tépdesi gyéríti
mint fejed búbján a maradék
hajszálakat

mi voltál s mi maradsz
elenyészik egy tél alatt
sok tél alatt

kezed melegét nem őrzi meg a föld

Antal Attila

Kazinczy utca

(Sárospatak, hatvanas évek)

Bakra állított Pannónia pöfög
ereszünk alatt. Rezeg a
porcogófü a kipufogó mögött.

Utolsó ház. Lucernás rétekre fut
az udvarunk. Messzebb hegyek
várják apánkat. Ki nyit neki kaput?

Kalandígéret fészkel a koronyár
jázminbokrai közt. Eper
özönnel a kertben s bodobácsbogár.

Meg hagymarakéták. Zöld lángjuk lobog.
Tenkeskedik a közeli
Botkő... és tévékék este, tánctalok...

Mindez: volt. Van hát, s lesz is. Mind lázasabb
szél járta a város felől
utcánkat, mely a végtelenbe szaladt.

Intelem kékje

majd elvásnak benned
az önáltatás paravánjai
megbosszulja magát
az elszabotált lélekreform

majd félrevert harangokká
sajdulnak csontjaid
és se immunháló
se hálózatok

és nem véd majd meg
se benn se túl
se földön se égben

a kék
a Mária-kék sem

Erzsébet

Tübingia kietlen ősz
gyereksírás özvegy éjek
rokonok falékony lárvák
sivár fénybe pergő napok...
a mandulavágású szem
egyre csak befelé figyel
a sugalmas lélektájra
ha kívül már se támasz se
fogódzó... és lát vonulni
színe elé nyütt cselédet
földön araszoló koldust
árvát fénytelen szemekkel...
s emeli őket magához
új erőt belőlük merít
szárnyra lel akit sokakért
vállalt felelőség repít

Baka Györgyi

Én, ki életemmel

*II. Rákóczi Ferenc imája
Jaroslawban a Szent Benedek
kolostorban*

Én, ki életemmel
haltam meg
számodra Istenem
sebeimet ajánlom neked
szerencsétlen népem
nyomorúságán fölindulva
vakmerő bizalommal
indítottam harcot
szenvedő hazámért
most, az emberi
bölcesség
ábrándjait elvetve
a Te igazságodat
követem, Uram
ez éjszakai órában
megszakítván álmomat
a Te dicsőséged zengem
megváltozván bensőmben
teljes életemmel
állítatva szentséges
akaratod ösvényeire
könyörülő szeretetedben
bízva kiáltok hozzád
emeld föl vérbe tiport
népem lelkét, Uram!

Pünkösdi szél

úgy kering bennem
miként egy lepke
szárnya verdes
leheletnél lágyabb
röpte lángot vet
ereimben

gyöngéd érintésekkel
szelíden biztat
suttog hangtalan
áradó világossága
a határoeltságot
feloldja szüntelen

átfúj testemen
tisztító sodrása:
szabadságom öröme
és ostorcsapása
percről percre
eleven létre ölel

Büntetés

a szűk szobában az
emésztő gödör fölött
a betonra terített
kopott szőnyegek
felszínén csíkokra
szakadva feszül szét a fény

alatta kuporog a hidegség
nem bír magával, nő,
dagad, hegyes tuskéit
az apró lyukakon átdöfi

a sarokban öcsém váltogatva
kapdossa vörös térdeit
hallgat konokon
áttetsző vizű patakra gondol
cikázó színes halakra
fűben hasalásra iskola helyett

anya az asztalnál ülve
makacsul szorítja keskeny
szájú szigorát
túl a vesszőzésen zihál
olyan erős, hiszi
de nála jobban egyikünk
se fél

az elmaradt ölelések
torkomba feszülnek
zokogok, míg oltalmába
nem vesz a sötét karú éj

Ne hagyj el

Anya, táruló ajtó
megnyíló szakadék- sötét
hová taszítasz magadból?

Anyá, bezárt ajtó
titkaim magadba nyeltem
csalogatsz velük egyre főntebb

Nemlétbe rántasz mosolyoddal
amit hiába vártam
odaadó lettél a halálban

Folyton kopogtatsz. Álomban,
ébren, foszló felhőkben, szélben
keserűen ismersz bennem magadra

Boríts el konok sebeiddel,
mit magadra fogtál, bennem
forgasd a késed

Ne hagyj el, arcodat
az átkozva áldottat
magamba égetem, élek

Bozók Ferenc

Szent Mihály hava

Gyenge szél kavart teát.
Vénkisasszonyos nyakát
összehúzta már a Nyár.

Titkolom ma is, mi bánt.
Bánatomra kardigánt
horgol enyhe napsugár.

Önangyalom

Mint a fegyőr: fenyeget, kiabál,
hogy ne cigizz, ne zabálj, ne igyál!
S vágja közönyteli pózba magát,
mint kirakatban a próbababák.

Móres az ingje, bakancsa szigor,
megfagy a számban az asztali bor.
Rám kiabál, hogy alantás az én.
Durva felettesem ő. (Vagyis én.)

Eső

zokogó ég
kapualjtól
kapualjig
ver

a magányhoz
legalább két
dobogó szív
kell

Lehel tér blues

ládában rohadó karalábé
hordóban savanyú csalamádé
álkedves piacos kofa nénik
nincs semmid de a pénzéd igénylik
ládák hús fenekén kotorászok
hol vagytok ti te régi barátok
nagy kését giroszos feni rátok
mind elbújtak a régi zsványok
és hol vannak a régi leányok
szürkés köd lepi már frizurátok
mind eltűntek a régi szerelmek
többé velük az Úr sose ver meg

Lucifer

Angyalaid hogy örülnek!
Munka előtt körül ülnek,
és szavaidra figyelnek,
penzumaikra ügynelnek.
Hold sugarát szidolozzák,
csillagaid leporolják,
söprögetik darabonként,
archetipus sztahanovként.
Műszak után ücsörögnek,
Szféra büfébe söröznek,
majd ezután a Fiastyúk
szárnya alá települnek.
S itt vagyok én. Kitagadva,
égi Szibéria rabja,
távol az égi karoktól,
hús hivatalnokaidtól.
Rázza felém örök öklét
szüntelenül az öröklét.

Csontos Márta

Feedback az Édenből

'Vagyok, aki vagyok,' mondá az Úr,
csak Te, aki emberré lettél általam,
szárnyad önkézzel letörve próbálsz
repülni a tiltott zóna fölött, s nem veszed
észre, a győzelem adrenalin szelete
ajkadon méregbe mártott szivacs.

Te az utolsó cseppig véredig
vdelmezed megszerzett függetlenséged,
s a magadból kiszakított Jó anyagából
megformálsz engem az n-edik hatványra
emelt tökéletesség talizmánjaként.

S bár a Te csodálatra méltó verziód
vagyok a templomi csend ostyájában,
nem tudod lenyelni a végeredményt
eltaszít magától arcodból faragott
arcom szennyezettsége.

Mindent egy lapra tettél fel,
nincs számodra B-terv, csak apológia
nincs új szárnyakat növesztő kapcsolatod,
csak a szabályokba gyömöszölt törvények
szőrnyetege néz szembe veled.

Hiába mondod fel a leckét hibátlanul,
te nem lehets hozzám hasonló,
én nem lehetek antropomorf csoda.

Körlevél

Már nem tudom mi az,
ami hozzám tartozik,
pedig fölvezetted Uram
az egész készletet, s magamra
hagytál a választással.
Megyújtottad nekem a kísértés
lámpáját, s közben kijelölted
a hozzád vezető utat.
Pedig láttad, nem tudok jól
egyensúlyozni szent köntösöd
peremén. A kozmikus kanyarban
már nem hallotam intő szavad.

Lettem volna engedelmes lázadó,
ha nem fújnak riadót az angyalok,
s a gyors pályamódosítás révén
ellöktél magadtól, mert a
föld-szagú újszülött nem volt
méltó mennyei gyártmány.

Most írok neked, s az angyaloknak
Körlevelet, lelki-postán továbbítom
Elsőbbségivel az üzenetet, s miliméterenként
Araszolok hozzád, hogy lehessek
Új prototípus érdemeim elismerésével.

Legyek rémképe régi önmagamnak, de
Ne legyek statisztá égi seregedben.
Mennyi poszteredre írd ki nevem,
Legyek összekötő a vonzások között,
legyek énekek éneke a kotttalapon.
megkínzott, s átdolgozott szerekezem
legyen új találmány égi raktárodon.

MEMO

Uram, könnyű neked,
hisz láthatatlan maradsz,tőled
senki sem vonja meg az életet,
s ha már unod, hogy mindenki
nevedet mantrázza ajkán,
füledbe forró ólmot öntve
elnyúlsz a hallgatás takaróján.
Uram, könnyű neked,
nem kínoz a magány, nem világít
arcodba a hiány pokolbéli lámpása,
S élvezed, hogy Te irányítod a végzetet.
nem bánod, ha testvér testvér ellen harcol,
az sem zavar, ha leszámolsz velem.
Már elfelejtetted, hogy Te szültél engem?
Már nem emlékszel rám. Idegen vagyok neked,
Idegen.

Jet lag

Megint átállítom a robbanás
időpontját; rossz a terminus.
A bomba újfent nem oldódik
ki, olyan vagyok, mint egy
lefagyott számítógép, s míg
bénán agyalok, titokban
élvezem a renitenskedést..

A Petőfi utca 77-ben az induló
szó csak ígéret marad, s úgy
pukkan szét az összefércelt
falon, mint semmibe foszló
buborék a vizes fazék peremén,
üres sóhajba fulladó luftballon.

Mondanám, hogy kinyílik
zsebemben a bicska, de hiába
váltok fegyvernemet, győz a nyugalom.
Eltompul fényem pengéje
szemed vakablakán, s a falak
mögött nem marad más, csak
a halhatatlanság lenyomata,
irányjelző tábla a gyász szalagján.

Kint a kertben kökörcsinek
kínálják magukat, felhajtott
gallérjukra száradt Adonis vére.
Idebent , egy mikro-háború résztvevői
szublimálnak, s tarkólövés helyett
lassú halálnemet választva,
békét köpködnek a konyha küszöbére.

Erdei-Szabó István

Tétova, félszeg könyörgés

Uram, add vissza könnyeinket!
Mi lesz velünk, ha már sírni is elfelejtünk,
ha arcunkon, mint fán a héj,
megkérgesül a fájdalom?!

Add, hogy a bánat szoknyája alól
is az öröm napsugaras tájaira
láthassunk,
hogy lábaink alá visszatévedjenek
elkóborolt messzeségeink!

Uram, adj fölübénk másik eget,
mert bűneink átvállalt
súlya alatt immár a
Magyarok Istene is roskadozik!

Uram, adj engesztelődést
szomorú, márványló szíveinknek,
hogy tétova, suta mozdulataink nyomán
ne maradjon hátra hiábavaló harag utánunk! Ámen.

Bizonyosság

Ha mindenható volnék,
mint a Fennvaló,
tudnám mindig mindenről:
mire való.

Akkor nem tűnne el kézen-közön
szó, tett és annyi gondolat,
s ha kérdeznétek:
a leltár is lenne hiánytalan.

Ám így is: az örök remény
s az út nála van.

S mi is majd egykor
színről színre.
Ahogy írva van.

Kívülről látsz...

Kívülről látsz,
s én bévül rejtőzöm –
az idő-szülte fájdalom
erdeiben időzöm.
Nem tudsz kimenteni:
magam-vállalta börtön,
ahol a fényszaggatta csönd
aranyfonalát őrzöm.
Isten s a száműzött angyalok
felhővánkosán alszom,
míg hátam mögött s fölöttem
körüz csak, egyre körül
ragadozó halálom.

Célkeresztben

Néha még elbotorkálok
napok őrjítő szakadékához,
éjszakáim horhosáig,
látom magam a sarlós holdfényben –
Kapaszkodok még, bár
csak ujjbeggyel
egy félig megrepedt sziklában,
ledönthetetlenek hitt kőben,
a meg-megingó bizonyosságban.
Eltévedt turisták járnak arra,
integetnek felém,
aztán jönnek a tuti célpontot
kereső vadászok –
célkeresztjükben a megszelídített
távolság és megfélemlített
árvaságom.

Nyíri Erzsébet

A Pillanat...

Mondd:
 volt-e pillanat,
 az öröklétbe csengő,
 mely fennakadt
 az idő hálóján?
 Talán... talán...
 A szerelem!
 Kohóként olvasztva
 az anyagi világot,
 messze vitt,
 a végtelenbe.
 S igen, igen!
 Az anyaság!
 Az édes szerelemvirág!
 Teremtővé tett,
 őspanyává,
 megértve, szánva,
 befogadva a világot.
 Nagy pillanat volt,
 ősröbbanás,
 beavatás,
 meleg tenyerem
 körbefogta
 a kised világot!

A kozmosz súgta
 a titkot.
 S őrzí fonnyadó méhem,
 míg felolvad
 a kihűlő
 semmiben.

Kérdések

(Baka Györgyinek)

Léthatárok között
 átlibbenő fényasszony!
 Tudod-e a választ:
 maradunk-e vagy
 szabadulunk
 földsárba tapadt
 félelmektől
 szorongásoktól
 ragacsos gyávaságtól?
 Lesz-e mentség
 bűneinkre,
 csak sártestünk hordozza-e
 a kint,
 a mocskot?
 Vagy a szorongásunk is
 halhatatlan?
 Átvisszük-e, mérgezzük-e
 az anyagtalan világot?

Meddig

Meddig fájsz
 meddig vársz
 meddig őrzöl
 meddig markolsz
 csonttá vált ujjaid
 belém meddig vájod?
 Kegyelem, kegyelem!
 Engedj te is el!

Jagos István Róbert

Csendben márványra rajzolom

Két marokkal eszem szived.
Hozzáharapom sóhajom.
Beléd rágom minden hitem.
Most jó a csend, most jó nagyon.

Szemed is csak némán sikolt,
miként felaggatott ember,
ki félig élő, félig holt.
Átkunk annyi, mint a tenger.

Lennék kard, mi levág mindent,
őrült, aki reggel felejt.
De magadat elém hinted,
mint kacsksa, ki mindent elejt.

És én árva most habzsolom
az anyámmá vált részeid.
Csendben márványra rajzolom
tegnapunk bús élményeit.

Legyek a csend

Ha el kell mennem,
úgy menjek el,
ahogy eddig senki más.
Bőröm alól újjászületve
ásson el a nagyvilág.
Ne hullajtsion könnyet értem
se asszony, se férfi.
Én magam legyek az
ki a könnyeket mégis érti.
Ne legyek áldott
ebben az átok-országban.
Kopjafák leszúrva
ezernyi nyomorúságra.
Legyek a csend, mely
ha egyszer elered,
elmos mindent.
Köztük engemet.

Minden törvényszerű

Anyád úgy vajúdott,
mint aki tudja:
nem éled meg a negyvenet.
Görcsben szorított magához,
(szemét lehunyva)
fel nem engedett.
Virrasztott előre is, ha kellett,
tétlen néma jajok között.
Minden este, mikor lehunytál,
sár-könnyekkel öntözött.
Amíg tudta, mosta
a mindenség
verejték-szennyesét,
s bár mosolyán még nem ültek
legyek,
a Napja már fáradni látszott.
(Ma már csak „szürke haja
lebben az égen”)
Törött lettél, mint a nád,
amit bitang szívek
tapostak el.
Bár volt néha egy-egy
„szeretlek”,
végül senki sem segített fel.
Mélyre ástál, kicsi költő.
Nagyon-nagyon mélyre.
Epe-keser kútból
az ember nemigen
emeli fejét az égre.
És mikor a kórót karónak írtad,
tudtam, halott vagy.